

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Bluroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Semenii noștri.

Porunca iubirii ridică creștinismul deasupra celorlalte religii. Ea este aripa, prin ajutorul căreia creștinismul a ajuns în colțurile cele mai uitate ale pământului, ea este mâna care șterge lacrimile, hrănește flămânzii, îngrijește bolnavii, ocrotitor se întinde spre copii și ajută pe cei săraci. Și totuși această poruncă, împlinirea căreia dă omului caracter de creștin, este nesocotită de mulți pseudo-creștini.

Mulți sunt care zic că iubesc pe Dumnezeu, dar urăsc pe semenii lor. Aceștia nici pe Dumnezeu nu-l iubesc, pentru că este imposibil să iubim pe cineva și dorințele lui să nu le împlinim.

Trebue să iubim pe deaproapele nostru și să-i facem atât bine cât numai putem. Dar iubirea noastră să fie într-adevăr foloșitoare lui. Nu persoana noastră să fie luată în seamă când ajutăm pe alții, ci persoana ajutoratului. Despre aceasta mult s'ar putea vorbi. Mulți filantropi prin binefacerile lor nu caută decât laudele lumii sau avantajele proprii. Aceștia apoi nici nu simt căldura aceea, care străbate dela inimă la inimă și face atât de bine celui care ajută tot așa decât ajutoratului.

Să ne obișnuim ca în fiecare sărac, bolnav nenorocit să vedem pe dulcele Isus și atunci vom ști cum să-i tratăm. Căci toți ne sunt semenii. Isus a

arătat-o aceasta foarte instructiv în parabola samarineanului milostiv. Să-l urmărim pe acesta, căci va sosi poate încurând timpul, când nici cei care ne-au iubit nu vor putea sau nici nu vor vrea să ne urmeze, când frumusețea și sănătatea noastră — care poate ne-a făcut să uităm de alții, — ne părăsește, când corpul nostru, dorințelor căruia am jertfit totul, se face materie inertă, cenușă și praf, când nici aurul pentru care am făcut toate nedreptățile, nu ne poate ajuta. Iar atunci nu vor vorbi pentru noi decât faptele noastre milostive.

Aduceți-vă aminte de aceasta!

Dr. Irina Berinde.

Arhangelul Mihail.

El este spiritul combatant, conducătorul sufletelor, care se luptă. Ce armată este aceasta ! Armata acelor cari vreau binele. Șirurile acestei armate sunt multe și recrutarea noilor ostași nu încetează : Cel ce vrea să vină după mine, să-și ia crucea sa. Lui Dumnezeu îi place defilarea acestei armate pe arenele imense ale lumii : Toți sfinții, corul Apostolilor, numărul Profesitorilor, armata Martirilor. Sunt epoce, când se aprinde îngrozitor focul luptelor sufletești, învăluind cu flăcări lumea spirituală, — atunci Arhangelul Mihail își ridică sabia, și dă semn, încotro trebuie să mergem. Peste noaptea întunecoasă, peste fulgere să-L urmăm !

Și în zilele noastre s'a aprins lupta, luptă adâncă și curățitoare, lupta petru principiile de viață ; noi îl urmăm pe Arhangelul Mihail și zicem : pentru altar și credință ! Istoria ne arată desvoltarea acestei lupte, începând dela evul mediu al cavalerilor. Atunci și totdeauna Arhangelul Mihail a fost conducătorul sufletelor luptătoare, El ne-a învățat la știința luptei, El ne-a învățat, să ne încredem în

conducerea Lui ; El ne-a inspirat și El ne-a înarmat. Inteligența Lui a luminat întunecimea noastră, tăria eroică a voinței Lui a inspirat sufletele noastre, ca să fim tari în luptele bisericii. Am înțeles direcțiunile evoluției, iar El a dat, ca între împrejurări schimbate să păstrăm vechia credință și iubire.

Ce este obiectul luptei noastre ? Lumea clădită pe credința creștinească, lumea spirituală, morală și socială zidită pe iubirea creștinească. Mulți și-au spus cuvântul lor : aceasta lume trebuie să moară ! Au declarat aceasta filosofii producători de teorii, cari reciproc își îngroapă filosofiile lor ! Ei, cari mănâncă pâinea societății clădite pe temelii creștinești și aspiră aerul ei și cari nu pot face, ca educația lor să producă viața reală ; scamatori, cari nu produc nimic, afară de — scamatorii. Respectiv produc ceva : slăbirea credinței și îndoiala. Învățăceii lor suferă de paluditate și cari scapă din mâinile ior, rămân mereu reconvașcenți . . . muște de toamnă ! — Până când cerul creștinismului dulce e strălucitor, atmosfera ei e

străvezie, totuși saturată de puteri imense. Acest creștinism ne acoperă, puterea principiilor lui stoarce din noi viață nouă, puternică.

Însătoșem puteri și nu cuvinte, — viață și nu teorii.

Cad sufletele, cași muștele, în luptele vanității și ale desfrâului. Sate și orașe se întrec în aceasta luptă. Pentru aceea se umflă — ca pe vreme de ploaie șanțul străzilor murdare — marea necurăției. Ce ajută aici politică socială, asistență socială, ridicarea salarului, dacă nu este suflet, adeca credință, fidelitate, cumpăt, disciplină ; ce folosește opera socială politică, dacă are de a face cu animale ?

Aici vine apoi Arhangelul Mihail, care ne apără, ne conduce în pericolele luptelor.

El cunoaște febra inimei și a minții ; mândria și indiferența, ura și inerția.

Să ne încredem în științele strategice ale Arhangelului Mihail în zbuciumul și lupta vieții noastre și în ceasul morții.

Mismar

Din viața sfântului Anton de Padua.

Apostolul.

Cu o veșnică statornicie Dumnezeu se îngrijește de păstrarea fapturilor sale, cum din vecie le plăsmui existența înfăptuindu-le-o în timp hotărît și de aceea noi avem un articol de credință prin care ținem cu tărie adevărul mângăietor al Proniei Dumnezești. Tot din acest adevăr isvorește faptul îngrijirii cu totul deosebite a lui Dumnezeu față de Biserica sa, care ia cu făgăduință specială îi asigură existența și ocrotirea când zise: „Iată eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor.“

Valurile turtunilor și uneltirile iadului îndreptate pururea contra Sfintei Biserici își găsiră pururea înfrângerea în sprijinul vădit al lui Dumnezeu. Și precum toate veacurile din trecut au organizat neînterupte armate de eretici și feluriși dușmani contra Bisericii, tot așa Hristos în chip statornic a trezit santinele veghetoare cărora le-a încredințat sarcina apărării.

E Apostolatul neînterupt în Biserică, care prin

oamenii chemați de Domnul, își îndeplinește și urmează a-și îndeplini asemenea datorie. — Să nu ne lărgim, ci să țintim ochii la epoca în care trăește Sf. Anton.

Veacul al XIII este veacul ereziilor reînnoite, când prin felurite erezii care atacau credința curată, oamenii pătimiși lăjiau stricăciunea moravurilor, reînnoind vieața păgânească, pe care creștinismul o distruse.

O sectă veche numită Maniheim, ivită contra Bisericii pe la începutul ei apoi surginită și ascunsă în Bulgaria, cloci în întuneric și pe vremea asta începu a se lăji în mai multe țări din Europa, între care era și Italia. Aceștia împuindu-se ca o bubă rea, se desfăcură în mai multe secte, rămase în istorie cu numele de: Catari, Albigezi, Valdezi. — Cel mai blestemat amestec de învățături greșite formau credința stricată a acestor trimiși ai iadului. Când Păstorii Bisericii băgară de seamă la prăpădul ce-l aduseseră deja în poporul

creștin acești eretici. constatară cu descurajare mare și greutatea ce o întâmpinau întru a-i stârpi și a îndrepta răul pricinuit de dânșii. Dar tocmai când, omeneste vorbind, Biserica în cursul vremurilor a părut gata să se înece, totdeauna i-a venit în ajutor Dumnezeu, ducând-o la biruință și la triumf. Cei doi mari Patriarhi, : Sfântul Dominic și Sfântul Francisc cu ai lor fii și urmași, combatând pe acești eretici, cu râvnă lor, cu învătătura, cu sfințenia și chiar cu sângele lor la urmă îi stârpiră, curățind de noroiul stricăciunii haina cea strălucitoare a Miresei lui Hristos.

Intre cei dintâi care întreprinseră lupta apostolică în contra acestor erezii fu Sfântul Anton, fiindu-i lui rezervată de Dumnezeu o parte atât de însemnată în biruința și triumful strălucit la care credința sfântă ajunsese prin apostolatul lui.

Reluând firul, să urmărim pașii Sfântului după întâia predică făcută de dânșul înaintea confrăților săi în orașul Forli, din provincia zisă atunci: Romagna — Acea predică cum am văzut, impresionează atât de adânc pe toți frații pre-

cum și pe Superiorii Sfântului! Aceștia au cunoscut atunci bine însușirile alese și zestrea bogată de învățătură ce se ascundea în acel suflet, și deaceia l-au și ales să fie predicator în toată provincia Romagna, care prin urmare fu pentru sfânt întâiul câmp de lucru. Sfântul Francisc auzind despre toate acestea, începu să aibă cea mai mare venerațiune față de Sfântul Anton, mai ales când cunoscă adâncă lui smerenie cu care își ascunsese așa de iscusit știința sa, și de aceea îl chemă, ca de respect mare, Episcopul său; și nu numai aprobă alegerea lui ca predicator pentru Romagna

dar îi dădu însărcinarea aceasta pentru toate celelalte provincii.

Proces-Verbal

dresat azi în ziua de 28 Octomvrie 1934 în ședința de reorganizare a Agrului din parohia Botiza. Programul se desfășură în felul următor:

1. Se cântă Impărate ceresc de asistența întregă.

2. Urmează cuvântul de deschidere a preotului local Gheorghe German, adm. par. despre: „Ce este și ce vrea să fie „Agru.“ Urmează apoi înscrierea a 37 de membri între cari se disting Dna Elena Melnic, Dl. Covaci Joan notar, Dna Viorica Covaci și Dna Viorica German.

3. Perța Ioan cl. IV declamă poezia: „Eroul.“

4. Dolca Ioan cl. IV declamă poezia: „Sunt Român.“

5. Tomșa Ana cl. I. „Băutura cea mai bună.“

6. „Pe cel deal,“ cor, sub conducerea Dlui dir. Andrei Melnic.

7. „Cântec pentru școală,“ poezie declamată de Anton Trifoi cl. IV.

8. „Cântecul Madonei de Lourdes“ cântat de copiii școlari.

„Rugăciune finală“ cântată de copiii dela școală sub conducerea Dlui dir. Andrei Melnic, care și-a depus tot efortul său sufletesc, nobil și trupesc pentru reușita serbării Agrului.

Intre oaspeți s'au remarcat Dna Teodosie m. Micle și Dl. Tiberiu Micle notar în Șiău, veniți anume la deschiderea primei ședințe a Reorganizării Agrului din Botiza.

D. c. m. s.

p. președinte:
IOAN COVACI
notar.

p. secretar:
prof. Gh. GERMAN
adm. par.

Calendar săptămânal.

11—17 Noembrie 1934.

- 11. Dumineca VIII-a d. In. sf. Cruci
Ap. Efez, 2, 4, Ev. Luca 10, 25
M. Mina și soții.
- 12. Luni Patr. Ioan Milost † 619
- 13. Marți Ioan G. de aur † 407.
- 14. Mercuri Ap. Filip † 81
- 15. Joi M. Gurie † 386
- 16. Ap. și Evg. Matei
- 17. Sâmbătă Sf. Grigore † 270.

MINEIUL 13. Nov. Amintirea celui între sfinți părintelui nostru Ioan Gurădeaur Arhiepiscopul Constantinoplei

„Din gura ta ca o lumină de foc strălucind darul, lumea a luminat-o, comorile ne iubirii de argint lumii le-a câștigat și înălțimea cugetului umilit nouă ne-a arătat. Ci cu cuvintele tale învățându-ne, Părinte Ioane Gură de aur, roagă pe Cuvântul Hristos Dzeu, să mântuiască sufletele noastre.“ (Trop. V. 8.)

„Din ceruri ai luat Dumnezeu dar și cu buzele tale pe toți îi înveți, să se închine în Treimea unuia Dzeu, Ioane Gură de aur, preafericite cuvinoase; de aceea după vrednicie te laudăm pe tine, că ești îndreptător, ca cel ce arăți celea dumnezești.“ (Cond V.6)

